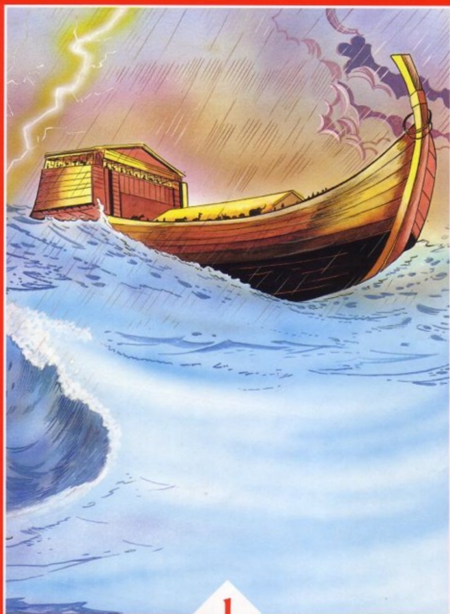
KUR'ANSKE PRIPOVIJESTI

1

BEMUST

Naslov
KUR'ANSKE PRIPOVIJESTI

Priredio
Aziz KADRIBEGOVIĆ

Ilustrirao
Ahmet MUMINOVIĆ

Izdavač
BEMUST - Sarajevo

Za izdavača
Mustafa BEĆIROVIĆ

Urednik
Dževad HODŽIĆ

Recenzenti
Dževad HODŽIĆ
Hilmo NEIMARLIJA

Redakcija
Mustafa BEĆIROVIĆ (inicijator i nosilac projekta)
Hadžem HAJDAREVIĆ (jezički savjetnik)
prof. dr. Enes KARIĆ i Džemaludin LATIĆ (stručni konsultanti)

Lektura
dr. Remzija HADŽIEFENDIĆ - PARIĆ

Korektura
Enes DURMIŠEVIĆ
Šerif MUJKANOVIĆ

DTP
mtg-topgraf, Velika Gorica

Štamparija
Mladinska knjiga, Ljubljana

Tiraž
5000

Copyright © 1998. BEMUST, Sarajevo

ISBN 9958-725-08-8

Mišljenjem Federalnog ministarstva obrazovanja, nauke, kulture i sporta, na osnovu člana 19. tačka 13. stava 2. Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, komplet "Kur'anske pripovijesti" oslobođa se plaćanja poreza na promet proizvoda.

Biblioteka »Dječija knjiga«

KUR'ANSKE PRIPOVIJESTI

بسم الله الرحمن الرحيم

pdf izdanje za vas pripremili:
www.bosnamuslimmedia.com
1429. hidž. god. / 2008. god.

BEMUST
1998.

Stvaranje čovjeka

Znaj da je samo Jedan Bog, Allah. Niti je rodio, niti je rođen i niko mu nije ravan. I sve što vidiš On je stvorio, i sve što ne vidiš On je stvorio. On sve stvara i rastvara. Uzvišeni Allah sve može. On samo kaže - budi! i to biva. On je Gospodar svjetova, Sveopći Dobročinitelj, Milostivi.
On je silan i mudar.
On sve čuje i sve vidi.
On sve zna.
On je vječan.

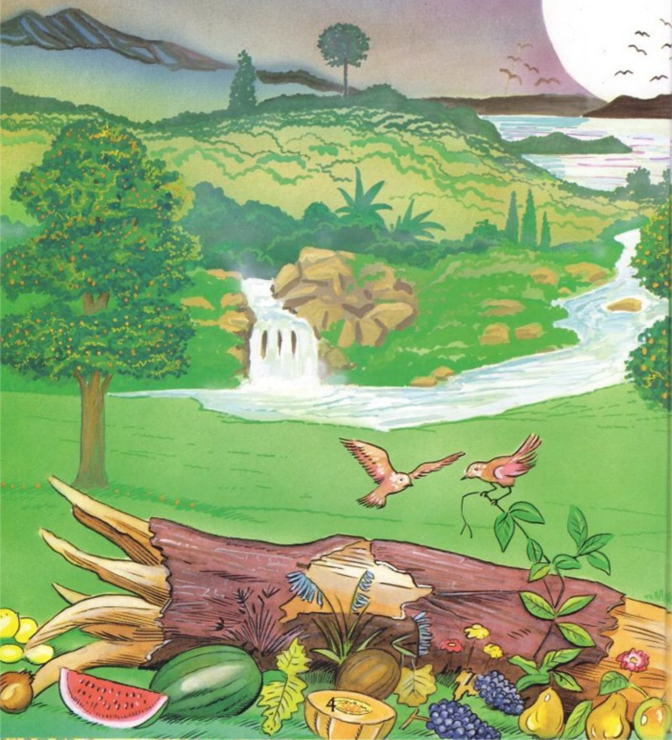

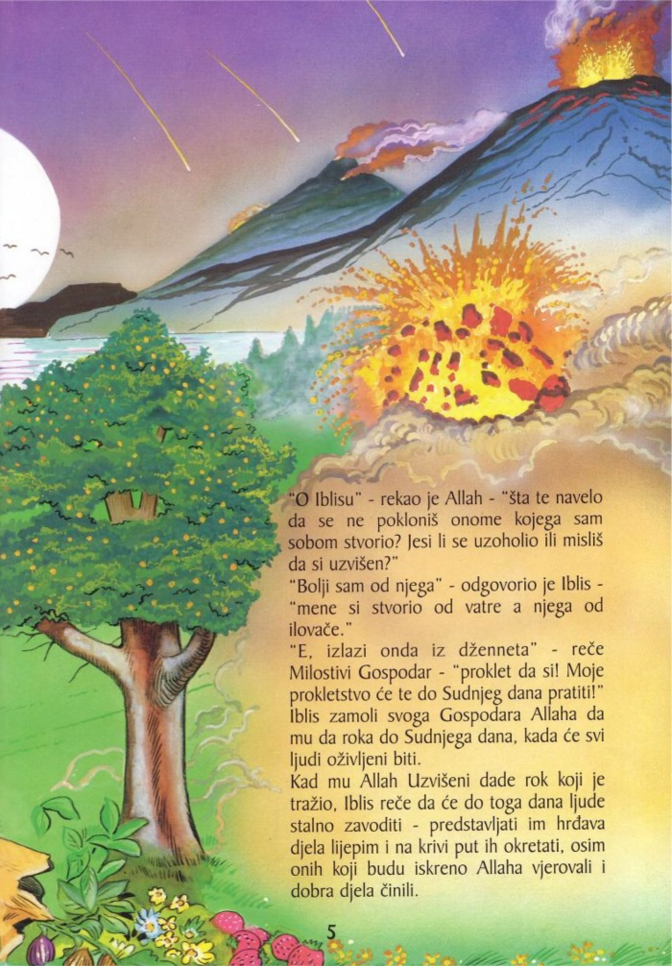
Zemlju i nebo Uzvišeni Allah je stvorio za šest perioda. Prvo je Zemlju rasprostro i po njoj nepomične planine razbacao, učinio da rijeke teku i putevi kroz nju vode. I da na njoj sve s mjerom raste. Zatim je svoju volju prema nebu usmjerio i kao sedam nebesa ga uredio. Najdonje nebo je sa sazvježđima ukrasio, a i Mjesec i Sunce se pokoravaju Njegovoj volji.
Prije nego čovjeka, Uzvišeni Gospodar svjetova je stvorio bića od užarene vatre i svjetlosti - džine i meleke.

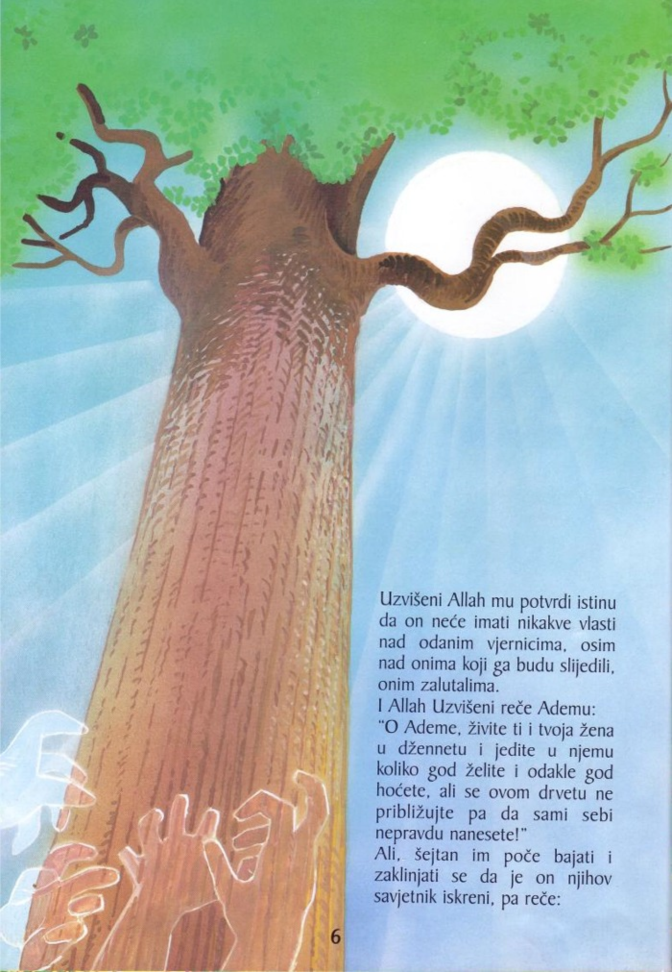
Kad Milostivi Allah odluči stvoriti prvog čovjeka, Adema, On reče melekima:
"Ja ću na Zemlji namjesnika postaviti!"
"Zar će ti namjesnik biti onaj koji će po njoj nered činiti i krv prolivati? A mi Tebe veličamo i hvalimo i, kako Tebi dolikuje, uzdižemo" - rekoše oni.
Uzvišeni Allah reče: "Ja znam ono što vi ne znate!"
I On stvori čovjeka od ilovače, dade mu savršen oblik i život u njega udahnu. Zatim ga poduči nazivima svih stvari, a onda te stvari predoči melekima i reče:
"Kažite Mi nazive njihove, ako istinu govorite!"
"Hvaljen nek si!" - rekoše oni - "mi znamo samo ono čemu si nas Ti poučio; Ti si Sveznajući i Mudri."

"O Ademe" - reče Allah Uzvišeni - "kaži im ti nazive njihove!" I kad im kaza njihove nazive, Allah reče:
"Zar vam nisam rekao da samo Ja znam tajne nebesa i Zemlje i da samo Ja znam ono što vi javno činite i ono što krijete!"
A kad Allah Uzvišeni reče melekima: "Poklonite se Ademu!" - oni se pokloniše. Ali Iblis, jedan od džina, ne htjede se pokloniti. Uzoholi se i postade nevjernik.

"O Iblisu" - rekao je Allah - "šta te navelo da se ne pokloniš onome kojega sam sobom stvorio? Jesi li se uzoholio ili misliš da si uzvišen?"
"Bolji sam od njega" - odgovorio je Iblis - "mene si stvorio od vatre a njega od ilovače."
"E, izlazi onda iz dženneta" - reče Milostivi Gospodar - "proklet da si! Moje prokletstvo će te do Sudnjeg dana pratiti!"
Iblis zamoli svoga Gospodara Allaha da mu da roka do Sudnjega dana, kada će svi ljudi oživljeni biti.
Kad mu Allah Uzvišeni dade rok koji je tražio, Iblis reče da će do toga dana ljude stalno zavoditi - predstavljati im hrđava djela lijepim i na krivi put ih okretati, osim onih koji budu iskreno Allaha vjerovali i dobra djela činili.

Uzvišeni Allah mu potvrdi istinu da on neće imati nikakve vlasti nad odanim vjernicima, osim nad onima koji ga budu slijedili, onim zalutalima.

I Allah Uzvišeni reče Ademu: "O Ademe, živite ti i tvoja žena u džennetu i jedite u njemu koliko god želite i odakle god hoćete, ali se ovom drvetu ne približujte pa da sami sebi nepravdu nanesete!"

Ali, šejtan im poče bajati i zaklinjati se da je on njihov savjetnik iskreni, pa reče:

“Gospodar vaš vam zabranjuje ovo drvo samo zato da ne biste meleki postali ili da ne biste besmrtni bili!”
I na prevaru ih zavede. A kad oni sa onog drveta okusiše, stidna mjesta njihova im se ukazaše i oni po sebi dženetsko lišće stavljati počeše.
“Zar vam to drvo nisam zabranio” - zovnu ih Gospodar njihov - “i rekao vam: šejtan vam je, zbilja, otvoreni neprijatelj.”
“Gospodaru naš” - rekoše oni - “sami smo sebi krivi, i ako nam Ti ne oprostiš i ne smiluješ nam se, sigurno ćemo biti izgubljeni.”

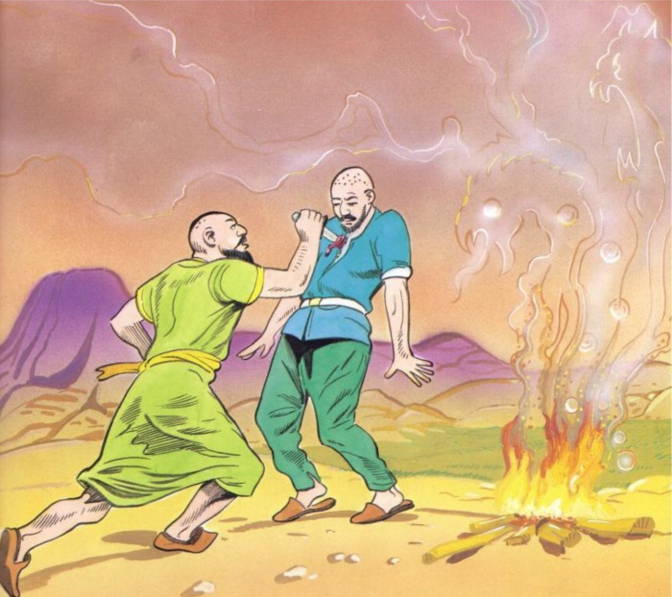
"Izlazite!" - reče Allah Uzvišeni - "jedni drugima bit ćete neprijatelji! Na Zemlji ćete boraviti i do smrti ostati. Na njoj ćete živjeti, na njoj umirati i ponovo oživljeni biti. Od Mene će vam uputa dolaziti, i onaj ko bude slijedio uputu Moju neće zalutati i neće nesretan biti. A oni koji ne budu vjerovali i knjige Naše budu poricali - bit će stanovnici džehennema; u njemu će vječno ostati".

Milostivi Gospodar je poslije Adema izabranikom učinio, pa mu oprostio i na pravi put ga uputio.

Tako je Adem postao prvi čovjek i prvi Allahov poslanik. Od njega i njegove žene izrodili su se svi ljudi, cijelo čovječanstvo.

A ko je čvrsto uz Allaha, taj je već upućen na pravi put.

Sinovi Ademovi

Ovo je priča o dvojici sinova Ademovih, ispričana onako kako je bilo.
Njih dvojica su prinijeli žrtvu Bogu. Pa je od jednog žrtva bila primljena a od drugog nije.
Ovaj drugi se uslijed toga rasrdi pa reče svome bratu:
"Sigurno ću te ubiti!"
"Allah prima samo od onih koji su dobri" - reče onaj. "I kad bi ti pružio ruku svoju prema meni da me ubiješ, ja ne bih pružio svoju prema tebi da te ubijem, jer se ja bojim Allaha, Gospodara svjetova. Ja želim da ti poneseš i moj i svoj grijeh i da budeš stanovnik u vatri".
A vatra je kazna za sve nasilnike.
I strast njegova navede ga da ubije brata svoga i on ga ubi. I postade jedan od izgubljenih.

Allah onda posla jednog gavrana da kopa po zemlji da bi mu pokazao kako da zakopa mrtvo tijelo brata svoga. Kad on to vidje, povika:

"Teško meni! Zar i ja ne mogu, kao ovaj gavran, zakopati mrtvo tijelo brata svoga!"

I pokaja se.

Uslijed toga je Allah propisao: ako neko ubije nekoga koji nije ubio nikoga, ili onoga koji na Zemlji nered ne čini - kao da je sve ljude poubijao; a ako neko bude uzrok da se nečiji život sačuva - kao da je svim ljudima život sačuvao.

Samo je Allah zaštitnik vaš i On je najbolji pomagač.

Stradanje naroda Nûhova

Jeste li čuli povijest o jednom narodu koji je, izuzev malobrojnih, stradao u velikoj poplavi, ugušio se i nestao u valima nabujale vode. Ta povijest o tome narodu ostala je kao znak i kao opomena kako Gospodar Zemlje i neba kažnjava one koji prevrše svaku mjeru, koji se uzohole i postanu obijesni.
A Nûhov narod zaista bijaše takav: okrutan, i obijestan, i neposlušan.

I smilova se Uzvišeni Allah, jer On je najmilostiviji, i posla Nuha, koji je bio jedan od njih, da opominje taj narod i donosi im dokaze od Gospodara svega vidljivog i nevidljivog, kako bi se opametili i kako ne bi doživjeli potpunu propast.

I dođe Nûh svome narodu kao Allahov poslanik i tamo ostade devet stotina i pedeset godina. I govoraše:

"O narode moj, Allahu se klanjajte, vi drugoga boga osim Njega nemate; zar se ne bojite? O narode moj, ja vas otvoreno opominjem".

Ali, glavešine njegovog naroda su uši začepljali i glavu okretali i lica svoja haljinama svojim pokrivali samo da ne čuju to što Allahov poslanik njima govori. I prezrivo odgovarali:

"Mi smatramo da si ti u pravoj zabludi."

"O narode moj" - govorio je on - "nisam ja ni u kakvoj zabludi, nego sam poslanik Gospodara svjetova; poslanice Gospodara svoga vam dostavljam i svako dobro vam želim; ja od Allaha znam ono što ne znate vi.
Zar vam je čudo što vam poruka od Gospodara vašeg dolazi po čovjeku, jednom od vas, da vas opominje, da biste se grijeha klonili i pomilovani bili."
Tako je Allahov poslanik Nûh govorio stotinama godina odano i neumorno. I noću i danju. I javno i tajno. I glasno i polahko. Prilazio im na sve moguće načine, ne bi li samo Allahovu milost zaslužili. Molio ih da od Gospodara svoga traže oprosta, jer Gospodar njihov zaista mnogo prašta. Upozoravao ih na to da ih Allah od zemlje poput bilja stvara, da ih ponovo u nju vraća, te da će ih sigurno opet iz nje sve izvesti. Uvjeravao ih da će im Gospodar njihov dati imanja i sinove, da će ih bogato nagraditi, kiše im obilne slati i bašče i rijeke im dati.

A glavešine njegova naroda, oni koji nisu vjerovali, nadmeno su odgovarali: "Koliko mi vidimo, ti si čovjek kao i mi, a vidimo i da te bez ikakva razmišljanja slijede samo oni koji su niko i ništa među nama; ne vidimo da ste vi imalo bolji od nas. Štaviše, mislimo da ste lažljivci."
"O narode moj" - govorio je on - "da vidimo! Ako je meni jasno ko je Gospodar moj i ako mi je On od Sebe dao vjerovjesništvo, a vi ste slijepi za to, zar da vas silimo da to protiv volje vaše priznate?
O narode moj! Za ovo ja od vas ne tražim blaga, Allah će mene nagraditi. I ja neću otjerati vjernike, oni će pred svoga Gospodara izići; ali ja vidim da ste vi narod koji ne zna."
No, oni ostadoše tamo gdje su bili i još se više uzoholiše.

Sve što je poslanik Nûh više govorio i pokušavao u njihova srca usaditi istinu, oni su se sve više udaljavali od njega. I povodili se za onima koji su velika bogatstva imali i koji su razne spletke smišljali. I odvraćali ih od Allahovih dokaza govoreći da nikako božanstva svoja ne ostavljaju, da Vadda i Suvaa i Jegusa i Jeuka i Nesra ne napuštaju i da se njima i dalje klanjaju. I tako mnoge u još veću zabludu dovodili. I razne spletke smišljali. "On je čovjek kao i vi" - govorili su - "samo hoće da je od vas ugledniji. Da je Allah htio, meleke bi poslao; ovako nešto nismo čuli od naših predaka davnih, on je lud čovjek, pa pustite ga neko vrijeme!"

Uzaludne bijahu Nûhove riječi:
"Ja vam ne kažem: U mene su Allahove riznice - niti: Meni je poznata budućnost, - a ne govorim ni o onima koje vaše oči s prezirom gledaju: Allah im nikakvo dobro neće dati - ta Allah dobro zna šta je u dušama njihovim, jer ja bih se tada ogriješio."
"O Nûhu", - rekoše oni - "ti si želio da se s nama raspravljaš i dugo si se raspravljao. Daj neka se ostvari ono što prijetiš, ako istinu govoriš!"
"To će vam učiniti samo Allah ako bude htio" - reče on - "i vi nećete umaći.
Ako Allah hoće da vas ostavi u zabludi, neće vam moj savjet koristiti, ma koliko ja želio da vas savjetujem. On je Gospodar vaš i Njemu ćete se vratiti."
I njima malo bi što su glave od njega okrećali i prste u uši stavljali da ne čuju šta govori.

I malo im bi što su razne spletke i podvale činili.
I malo im bi što su mu se izrugivali i ono što je Allah zapovijedio lažima smatrali.
I malo im bi što su ga lašcem i ludakom nazivali.
Sve im to malo bi, te mu zaprijetiše najtežom kaznom:
"Ako se ne okaniš, o Nûhu!" - rekoše - "bit ćeš sigurno kamenovan!"
Poslanika Nûha nisu uplašile ni pokolebale njihove prijetnje. Uzvišeni Allah mu je bio dovoljan oslonac. Zato im reče:
"O narode moj, ako vam je dodijao moj boravak među vama i moje opominjanje Allahovim dokazima - a ja se stalno uzdam u Allaha - onda se, zajedno sa božanstvima svojim, odlučite, i to ne krijte; zatim to nada mnom izvršite i ne odgađajte!"

Vidjevši da više ništa ne pomaže, Nûh se obrati svome Gospodaru, Svevišnjem Allahu Milostivom:

"Gospodaru moj, ja sam narod svoj i noću i danju doista pozivao, ali ga je pozivanje moje još više udaljilo. I kad god sam ih pozivao da im oprostiš, prste su svoje u uši stavljali i haljinama svojim se pokrivali - bili su uporni i pretjerano oholi. Zatim, ja sam ih otvoreno pozivao, a onda sam im javno objavljivao i u povjerenju im šaputao, i govorio: Tražite od Gospodara svoga oprosta jer On, doista, mnogo prašta; On će vam kišu obilnu slati i pomoći vas imanjima i sinovima, i dat će vam bašče, i rijeke će vam dati. Šta vam je, zašto se Allahove sile ne bojite, a On vas postepeno stvara?!

Zar ne vidite kako je Allah sedam nebesa, jedno iznad drugog, stvorio, i na njima Mjesec svjetlim dao, a Sunce svjetiljkom učinio? Allah vas od zemlje poput bilja stvara, a zatim vas u nju vraća i iz nje će vas sigurno izvesti.
Allah vam je zemlju učinio ravnom, da biste po njoj hodali putevima prostranim.
Gospodaru moj, oni mene ne slušaju i povode se za onim čija bogatstva i djeca samo njihovu propast uvećavaju i spletke velike snuju i govore: Nikako božanstva svoja ne ostavljajte, i nikako ni Vedda ni Suvaa, a ni Jegusa ni Jeuka ni Nesra ne napuštajte! A već su mnoge u zabludu doveli, pa Ti njima, inadžijama, samo propast povećaj!"

Allah Milostivi zna sve šta je i kako je bilo, jer Svojim znanjem sve obuhvaća, pa objavi svome poslaniku:
"Osim onih koji su već vjernici, niko više iz naroda tvoga neće vjernik postati, zato se ne žalosti zbog onoga što oni stalno čine. I gradi lađu pred Nama i po Našem nadahnuću, i ne obraćaj mi se više zbog nevjernika - oni će sigurno biti potopljeni!"
I poslanik Nûh poče graditi lađu s Allahovom pomoći.
Kad god bi pored njega prolazile glavešine naroda njegova, rugale bi mu se.

"Ako se vi rugate nama" - govorio je on - "rugat ćemo se i mi vama onako kako se vi rugate, i saznat ćete, zaista, koga će snaći sramna kazna i ko će u vječnoj muci biti."
I kad lađa bijaše gotova i kad je pala Allahova zapovijed i voda s površine Zemlje pokuljala, Gospodar mu je rekao:
"Ukrcaj u lađu od svake životinjske vrste po jedan par, i čeljad svoju - osim onih o kojima je bilo govora - i vjernike!"
A malo je bilo onih koji su s njim vjerovali.
I Nûh reče onima koji su vjerovali:
"Ukrcajte se u nju, u ime Allaha, neka plovi i neka pristane! Gospodar moj, uistinu, prašta i samilostan je!"

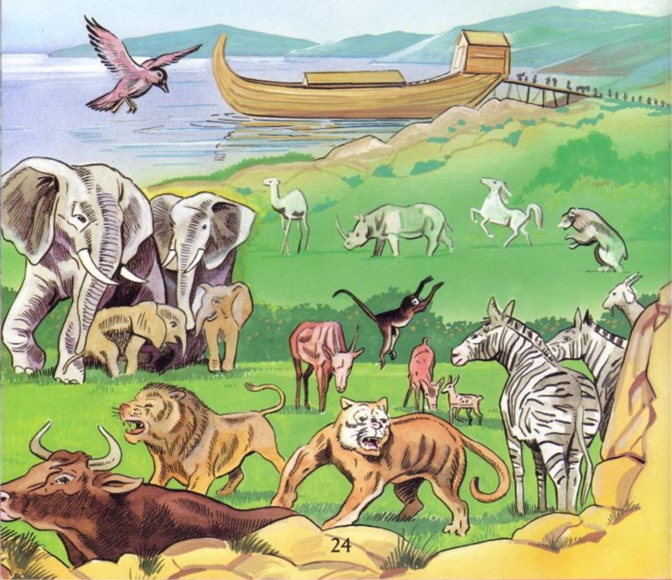
Onda je nastupio taj naviješteni čas. Obistinila se prijetnja Gospodara svjetova. I zbio se strašan događaj:
Kapije nebeske su se, voljom Gospodara neba i Zemlje, otvorile i voda je iz njih počela neprestano liti, a iz zemlje su, Njegovom voljom, izvori silni provreli! I te su se vode sastale kako je određeno bilo! Sve je bila samo voda koja je neprestano lila sa svake strane i potapala sve pred sobom. Valovi su bili ogromni, kao brda, i ništa im se nije moglo suprotstaviti.
I kad ti ogromni valovi ponesoše Nûhovu lađu u kojoj bijaše od svega onako kako je to Allah odredio, on zovnu svoga sina koji se nalazio podaleko:
"O sinko moj, ukrcaj se s nama, ne budi s nevjernicima!"

"Sklonit ću se na kakvo brdo koje će me od vode zaštititi" - reče mu on. "Niko danas Allahove kazne neće pošteđen biti, osim onoga kome se On smilovao!" - reče Nûh, i val ih razdvoji, i sin mu potopljen bi.

I kad se ispunila odredba Allaha Uzvišenog, bi rečeno:
"O Zemljo, gutaj vodu svoju, a ti, o nebo, prestani!"
I voda se povuče i ispuni se odredba, a lađa pristade na planini El-Džudi, i bi rečeno:
"Daleko nek je narod nevjernički!"
Poslanik Nûh u brizi za svojim sinom koji je ostao potopljen, zamoli Gospodara svoga:
"Gospodaru moj, sin moj je čeljade moje, a obećanje Tvoje je zaista istinito i Ti si od mudrih najmudriji!"
"O Nûhu, on nije čeljade tvoje" - rekao je On - "jer radi ono što ne valja, zato me ne moli za ono što ne znaš. Savjetujem ti da neznalica ne budeš."

"Gospodaru moj", - reče - "Tebi se ja utječem da Te više nikada ne zamolim za ono što ne znam! Ako mi ne oprostiš i ne smiluješ mi se, bit ću izgubljen."

I njegov Gospodar Milostivi ga obavijesti:

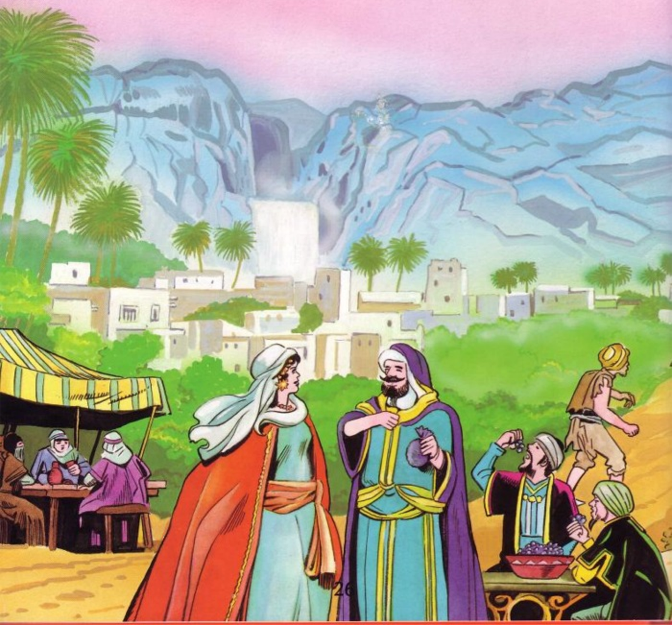
"O Nûhu, - bi rečeno - "iskrcaj se, s pozdravom Našim i blagoslovima tebi i narodima koji će se izroditi od ovih koji su s tobom!"

Milostivi Allah je to ostavio kao pouku - pa ima li ikoga ko bi pouku primio? A oni što su zbog grijehova svojih potopljeni u vatru će biti uvedeni i nikoga sebi, mimo Allaha, kao pomagača neće naći.

Allah je Prvi i Posljednji, i Vidljivi i Nevidljivi, i On zna sve!

Nisu voljeli one koji opominju

Hvaljen neka je Allah Uzvišeni koji je nebo i Zemlju stvorio i čovjeka na njoj. I podijelio sve ljude na narode i plemena kako bi se bolje poznavali i razumijevali. U beskrajnoj svojoj milosti, On je svakom narodu slao poslanika, vjerovjesnika, da bi taj narod uputio na pravi put. Tako je narodu Semud upućen poslanik Salih koji je svoj narod upozoravao:
"O narode moj, Allahu se samo klanjajte, vi drugog Boga osim Njega nemate! On vas od zemlje stvara i daje vam da živite na njoj! Zato Ga molite da vam oprosti, i pokajte Mu se, jer Gospodar moj je, zaista, blizu i odaziva se.

Ja sam vam sigurno poslanik pouzdani. Zato se bojte Allaha i budite poslušni meni!"

"Zar da slijedimo jednog od nas! govorili su oni. Tada bismo, uistinu, bili u zabludi i bili bismo ludi. Zar baš njemu, između nas, da bude poslana Objava?! Ne, on je lažljivac oholi!"

Božijeg poslanika Saliha malo je ko slušao. Njemu se pridružiše samo oni siromašni i potlačeni i povjerovaše u ono što govori. Većina ostalih nije htjela odbaciti svoju raniju vjeru i svoje klanjanje mnogobrojnim kipovima koje su držali za bogove. Zato su govorili:

"O Salihu, ti si među nama prije ovoga cijenjen bio. Zašto nam braniš da se klanjamo onome čemu su se preci naši klanjali? Mi uveliko sumnjamo u ono čemu nas ti pozivaš."

Poslanik Salih ih je i dalje pozivao da odbace svoju oholost i neznanje. I svoju umišljenost. Govorio im je da su Allahovom voljom na svijet došli i da su naslijedili jedan narod koji se zvao Ad koga je Gospodar Uzvišeni, zbog njihove neposlušnosti i smutnji, uništio.

Podsjećao ih je poslanik Salih na njihova bogatstva koja im je Allah podario, na velike palače i dvorce koje u ravnicama grade. I kuće koje u brdima klešu. I sve drugo u čemu uživaju i provode se. Molio ih je da ne zaborave te Allahove darove, da ne čine nerede i zlo po zemlji. I da prihvate dokaze Milostivog Gospodara, da se samo Njemu klanjaju i pokajanje od Njega traže.

Ali, to sve nije pomagalo. Oni oholi se još više uzoholiše, a naročito glavešine i prvaci toga naroda. Oni su imali svega u izobilju pa su smatrali da im niko ništa ne može učiniti. I ti nadmeni i oholi prvaci i bogataši upitaše one koji su bili potlačeni i siromašni, a koji su povjerovali u ono što poslanik Salih govori:

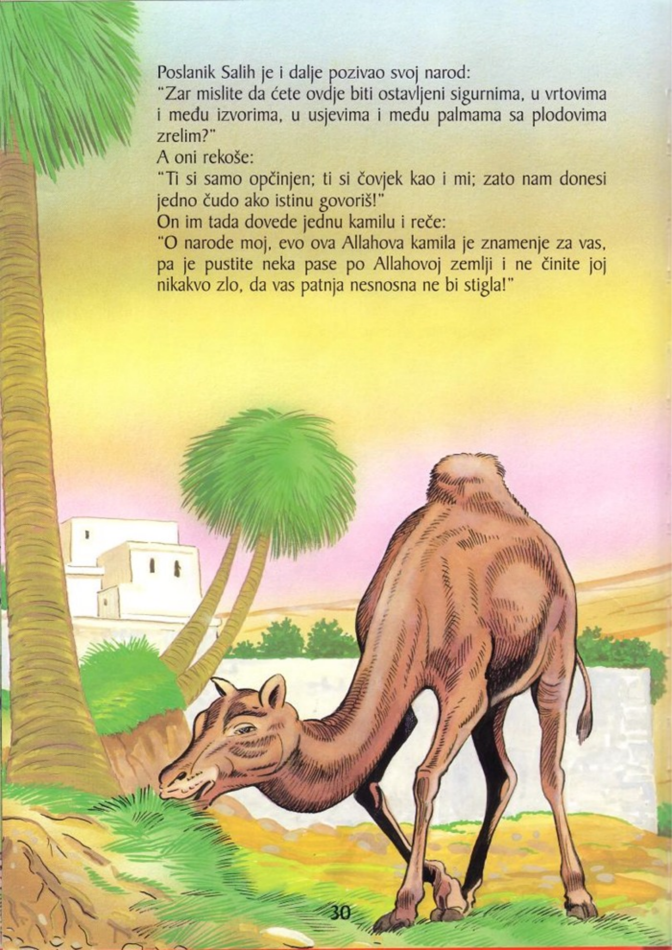
"Vjerujete li vi da je Salih poslan od Gospodara svoga?"

"Mi, uistinu, vjerujemo u sve ono što je po njemu objavljeno" odgovoriše oni.

"A mi ne vjerujemo u ono što vi vjerujete" - rekoše prkosno.

U gradu je bilo devet osoba koje su posebno nered činile i oni se zakleše najtežom zakletvom da će Saliha i njegovu porodicu noću ubiti. A onda će njegovom najbližem rođaku reći kako nisu prisustvovali toj pogibiji. I smišljali su razne spletke, ali ih je Allah kaznio kad se nisu nadali.

Poslanik Salih je i dalje pozivao svoj narod:
"Zar mislite da ćete ovdje biti ostavljeni sigurnima, u vrtovima i među izvorima, u usjevima i među palmama sa plodovima zrelim?"
A oni rekoše:
"Ti si samo opčinjen; ti si čovjek kao i mi; zato nam donesi jedno čudo ako istinu govoriš!"
On im tada dovede jednu kamilu i reče:
"O narode moj, evo ova Allahova kamila je znamenje za vas, pa je pustite neka pase po Allahovoj zemlji i ne činite joj nikakvo zlo, da vas patnja nesnosna ne bi stigla!"

Da bi pokazali kako u te njegove riječi ne vjeruju i kako hoće svemu da prkose, oni pozvaše jednog između njih i on zakla tu kamilu.
Poslanik Salih im reče:
"Živjet ćete u zemlji svojoj još samo tri dana! To vam je istinita prijetnja!"
Oni se samo nasmijaše pomislivši kako im niko ništa ne može. Ta oni imaju silno bogatstvo, ogromne i tvrde kuće u brdima klesane. I svu vlast u svojim rukama. Ko im može nauditi?!
Zato još drskije rekoše:
"O Salihu, učini da nas snađe to čime prijetiš, ako si poslanik!"

I zadesi ih strašan potres i strašan glas i oni ostadoše mrtvi poput zdrobljenog suhog lišća. Kao da nikada nisu ni postojali.
A poslanika Saliha i one koji su sa njim vjerovali, Milostivi Gospodar je spasio tog strašnog udesa. Oni su već bili napustili svoj narod, jer je poslanik Salih znao šta će im se desiti.
A on im je bio rekao:
"O narode moj, prenio sam vam poslanicu Gospodara svoga i opominjao sam vas, ali vi ne volite one koji opominju."
A Allah milost svoju daruje kome On hoće; Allah je neizmjerno dobar.

ISBN 9958-725-05-3
9 789958 725050